

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	18XCdo/29/2016
Identifikačné číslo spisu:	2113203901
Dátum vydania rozhodnutia:	23.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2113203901.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18C/137/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. februára 2015, sp. zn. 24Co/232/2014, 24Co/324/2014, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu sa o d m i e t a .
- II. Žalovanej sa n e p r i z n á v a náhrada trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 11. novembra 2013, č. k. 18C/137/2013-68 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20 eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Na odvolanie žalovanej Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 7. februára 2014, č. k. 18C/137/2013-75 opravil uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 11. novembra 2013, č. k. 18C/137/2013-68 vo výroku tak, že správne má byť, že súd ukladá žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20 eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 11. februára 2015, sp. zn. 24Co/232/2014, 24Co/324/2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.) a taktiež napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 O. s. p.). Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd uviedol, že napadnutým opravným uznesením súd opravil pôvodné uznesenie o poplatkovej povinnosti č. k. 18C/137/2013-68 zo dňa 11. novembra 2013 v časti poplatníka, ktorým správne je žalobca. V preskúmvanej veci bol odvolací súd toho názoru, že súd prvého stupňa postupoval správne, ak žalobcovi za podané odvolanie vyrubil súdny poplatok vo výške 20 eur a to v zmysle položky 7a

Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 64/2013 Z. z. účinného od 1. mája 2013. Odvolací súd zastáva názor, že poplatková povinnosť žalobcu za podané odvolanie sa neviaže na znenie zákona č. 71/1992 Zb. účinného ku dňu podania žaloby na súd, ale na znenie zákona účinného, kedy vznikla poplatková povinnosť, t. j. kedy žalobca podal odvolanie, čím začalo odvolacie konanie a to s poukazom na znenie ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. V danom prípade sa tak stalo za účinnosti zákona č. 64/2013 Zb., ktorým bola založená poplatková povinnosť zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 20 eur a preto je potrebné aplikovať toto zákonné ustanovenie. Neobstoí preto námietka žalobcu, že súd prvého stupňa vyrubením tohto súdneho poplatku určil tento súdny poplatok nad rámec zákona. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, podľa ktorej žalobca podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, len ktorá je podľa znenia položky 7a Sadzobníka poplatkov predmetom spoplatnenia a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto dovolateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie, odvolací súd poukázal, že konaním na návrh sa rozumie predovšetkým konanie podľa Občianskeho súdneho poplatku. Za konanie sa pre účely platenia súdnych poplatkov považuje nielen konanie pred súdom prvého stupňa, ale rovnako i odvolacie konanie a dovolacie konanie (§ 6 ods. 1 cit. zákona). Cit. ustanovenie § 6 ods. 2 pritom výslovne zakotvuje, že poplatok podľa rovnakej sadzby ako za návrh sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za podanie návrhu je splatný jeho podaním (§ 8 ods. 1 cit. zákona). Pod pojem návrh treba subsumovať aj odvolanie, ako návrh na odvolacie konanie. Je to spôsobené tým, že zákon síce pri vymedzení pojmov nie je dôsledný, avšak z celkovej konštrukcie úpravy súdnych poplatkov sadzobníkom tvoriacim prílohu zákona č. 71/1992 Zb. nemožno spochybniť to, že poplatková povinnosť stanovená položkou 7a Sadzobníka sa vzťahuje na celé konanie o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom odvolacie konanie je konanie o riadnom opravnom prostriedku. Podľa názoru odvolacieho súdu aj poznámku 3 uvedenú len k položke 1 v znení „Poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej“, je preto potrebné vykladať v kontexte s konštrukciou celého zákona včítane sadzobníka súdnych poplatkov tak, že sa vzťahuje na celú prvú časť upravujúcu poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, teda aj k položke 7a ktorou je určený súdny poplatok za občianske súdne konanie o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Z vyššie uvedeného tak vyplynulo, že ak žalobca napadol predmetný rozsudok vo veci samej v zákonnej lehote odvolaním, súd prvého stupňa preskúmaným uznesením správne podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie a to v správnej výške 20 eur.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. Žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a pre rovnaké vady aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, v celom rozsahu zrušiť bez náhrady, lebo v danom prípade sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že jeho rozhodnutie je „absolútne“ prekvapivé, lebo popiera doterajšiu konštantnú judikaturu, žalobcovi bola v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť za odvolanie a tým mu bol spôsobený zásah do jeho ústavného práva na súdnu ochranu, ktorý bližšie v dovolaní rozviedol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho istého dovolateľa - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. (5Cdo/284/2014, 5Cdo/294/2014, 6Cdo/236/2014, 6Cdo/295/2014, 6Cdo/279/2014, 8Cdo/305/2014, 8Cdo/220/2014). Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu podľa § 237 O. s. p. a § 239 O. s. p. prípustné nie je, najvyšší súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 151 a § 142 ods. 1 O. s. p..

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.